

Το πανηγύρι της Ανάστασης

«Αλήθεια πώς γεννιέται μια γιορτή; Κάποιος κάποτε αποφάσισε όλοι την τάδε μέρα να γιορτάσουν;

Μα η χαρά δεν προαποφασίζεται, η χαρά ξεσπάει σε απροσδόκητη έκρηξη, ντύνει ξαφνικά τη ζωή στα γιορτινά, μεταμορφώνει τον τρόπο του βίου.

Η γιορτή γεννήθηκε όταν τα ερωτήματα για το νόημα της ζωής είχαν την πρώτη προτεραιότητα στο βίο. Και γιορτή ήταν το **ευ-αγγέλιο**: ένα συναρπαστικά ευφρόσυνο μήνυμα. Το μήνυμα έλεγε ότι χαρίστηκε στους ανθρώπους η δυνατότητα της νίκης καταπάνω στο θάνατο. Τώρα μπορείς να αντλεις ύπαρξη όχι από τη φθαρτή φύση, αλλά από την απεριόριστη σχέση. Να υπάρχουν από την αγάπη και για την αγάπη.

Όσοι ψηλαφούν το εμπειρικό αντίκρουσμα του μηνύματος, ζουν και την κατακλυσμική έκρηξη της χαράς, αληθινά γιορτάζουν».

Δύσκολο να δεχτείς την Ανάσταση του Χριστού. Ακόμα και οι μαθητές Του απιστούσαν στην πρώτη είδηση, τη λογάριασαν για παραλήρημα των γυναικών.

Η ορθόδοξη λατρεία δεν ασχολείται με «αποδείξεις» της ανάστασης του Χριστού. Δεν ζητάει να πείσει κανένα. Είναι μόνο γιορτή. Όποιος θέλει και μπορεί συνεορτάζει, αγγίζει μέσα από τη βεβαιότητα της χαράς την πραγματική της αιτία.

Ο απόστολος Παύλος γράφει: **«Ει Χριστός ουκ εγήγερται κενόν το κήρυγμα ημών, ματαία η πίστις ημών»**. Πώς να εμπιστευθείς κάποιον, που παρ' όλες τις καταπληκτικές του επαγγελίες για πληρότητα ζωής τον κατάπιε κι αυτόν ο θάνατος;

Ο αναστημένος Χριστός μαρτυρείται με σάρκα υλική, αλλά μπαίνει στο υπερώο «των θυρών κεκλεισμένων». Η εκκλησιαστική εμπειρία απλώς το πιστοποιεί και το τραγουδάει:

«Νενίκηνται της φύσεως οι όροι». Όποιος το αμφισβητεί, δικαίωμά του.

Η σύναξη στην εκκλησία είναι πάντοτε γιορτή και πανηγύρι μυστικής βεβαιότητας για τη ζωή που νικάει το θάνατο.

Αν η Ανάσταση δεν είναι σύμβολο, αλλά γεγονός, αν μπορεί ο άνθρωπος να αντλεί την ύπαρξη όχι από τη θνητή φύση, αλλά από τη σχέση, τότε η ελπίδα της ανάστασης δεν αναστέλλεται με τίποτε.

Αυτή την ελπίδα ψηλαφούμε στον αναστάσιμο όρθρο, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, μα την ψηλαφούμε όλοι, άξιοι και ανάξιοι, δίκαιοι και άδικοι, πιστοί και άθεοι.

Εκεί στο πανηγύρι της Ανάστασης, όπου πρώτοι και έσχατοι, πλούσιοι και πένητες, εγκρατείς και ράθυμοι, τρυφούν οι πάντες.

Ο οικοδεσπότης λέει: **«Εισέλθετε πάντες»**.

Αυτός καλεί και αυτός **«δέχεται τον έσχατον καθάπερ και τον πρώτον... Και τον ύστερον ελεεί και τον πρώτον θεραπεύει κακείνω δίδωσι και τούτω χαρίζεται και τα έργα δέχεται και την γνώμην ασπάζεται και την πράξιν τιμά και την πρόθεσιν επαινεί. Ουκούν, εισέλθετε πάντες»** (Χρ. Γιανναρά, «Εορτολογικά παλιδωνούμενα»).

Φίλοι μου, **«Χριστός Ανέστη»**.

